

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. Š.**, bývajúceho v T., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Š. B., advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v I., proti žalovaným **1/ Slovenská republika – Ministerstvo financií SR**, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 5, **2/ Slovenská republika – Ministerstvo vnútra SR**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, **3/ Slovenská republika – Národná banka Slovenska**, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, **4/ Slovenská republika – Generálna prokuratúra SR**, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 10 C 122/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. apríla 2008 sp.zn. 6 Co 98/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a** .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 29. októbra 2007 č.k. 10 C 122/2004-73 zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal náhrady škody v sume 600 000,-- Sk s príslušenstvom, spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov štátu podľa § 18 a nasl. zák. č. 58/1969 Zb. Žalovaným 1/ až 4/ nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobca investoval svoje peňažné prostriedky do nebankových subjektov H. S., o.c.p., a.s., so sídlom v K. a B. D. so sídlom v B. a že tieto nebankové subjekty mu vložené peňažné prostriedky nevrátili. Samotným investovaním týchto prostriedkov žalobcovi nevznikla škoda, ale vymožitelná pohľadávka voči nebankovým subjektom. Až v dôsledku nemožnosti reálne vynútiť vrátenie tohto plnenia, dochádza k vzniku majetkovej ujmy rovnajúcej sa investovanej sume. Nevymožitelnosť pohľadávky žalobcu však nemá príčinnú

súvislosť s nečinnosťou orgánov štátu. Spočíva predovšetkým v zlom finančnom hospodárení nebankových subjektov v rozsahu ich predmetu podnikania. Dospel preto k záveru, že nie sú splnené zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (nečinnosťou orgánov štátu) podľa zákona č. 58/1969 Zb. a nie je daná ani jeho zodpovednosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) v spojení s § 420 OZ. Výrok o trovách konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. apríla 2008 sp.zn. 6 Co 98/2008 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav veci, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Jeho rozhodnutie preto považoval za vecne správne.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol rozsudok krajského súdu a tiež okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že predložené listinné dôkazy a verejne známe skutočnosti ako aj skutočnosti známe orgánom žalovaného z ich činnosti od roku 1997 jasne a súčasne hodnoverne dokazujú právne relevantné skutočnosti zásadného významu pre rozhodnutie vo veci. Orgány žalovaného od roku 1997 vo veci nebankových subjektov postupovali v rozpore s ústavou a zákonom. Ich zavinenie na spôsobenej škode spočíva v tom, že v čase kedy im boli verejne známe skutočnosti preukazujúce, že podnikateľskou činnosťou nebankových subjektov vrátane B. D. vzniká akútne nebezpečenstvo vzniku škody, napriek tomu za daného stavu nekonali tak, ako mali konať a včas nevykonali v rámci svojich kompetencií žiadne preventívne opatrenia na predchádzanie vzniku tejto škody, aj keď im to zákon prikazoval. Odvolací súd a tiež okresný súd preto neprávne dospeli k záveru, že nie je daná zodpovednosť orgánov štátu za škodu, ktorá žalobcovi vznikla investovaním peňažných prostriedkov do nebankových subjektov.

Žalovaní 2/ a 3/ vo vyjadreniach k dovolaniu uviedli, že považujú dovolanie žalobcu za nedôvodné. Krajský súd a tiež okresný súd vo veci správne rozhodli. Navrhli preto dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom

k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol dovoláním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti takému rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému prípustné nie je (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.)

a keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovaným v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júla 2009

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová